

MIJN KANKERMARATHON

Mijn kankermarathon

MIRJAM GRAAT

© 2016 M. Graat / Uitgeverij U2pi

Titel: Mijn kankermarathon

Auteur: Mirjam Graat

Coverfoto: Johannes van Dam

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-596-8

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	7
Voorstelrondje	10

2012

Van Schiphol naar huisarts	15
Niet één maar twee knobbels	21
The Hague Road Runners	25
Mammografie	29
Wel kanker of toch niet	37
De diagnose	41
Er gaat een wereld voor ons open	47
Aanvullend onderzoek	50
Even wat dingetjes regelen	54
De fertiliteitskliniek	56
Hoe vertel je het een kind van vier?	59
Pasen	63
POS	69
Borst eraf of niet	72
Weekendje Maastricht	76
De operatie	79
Jan en Caroline	86
Erfelijkheidsonderzoek	88
Toch eerst chemo	90
De uitslag	92
Einde relatie en start psychotherapie	95
Een foutje in de genen	98
Tweede IVF punctie en eerste chemo	100
Hardlopen of slaapwandelen	107
Eindelijk kaal	113
Spierkramp	119
Henk, de port-a-cath	121
Roparun team 105	128
De vallende kwartjes door Mara	130

Gedachtes kun je omdraaien	133
Toch weer een dip	135
Vijf-sterren hotel Westeinde	139
Vallen en opstaan maakt je sterk	142
'Hart'stikke goed nieuws	144
Een stralende behandeling	147
De schema's van Mara	150
Zin in het leven, angst voor de dood	155
Roparun weer in zicht	158
Terug naar vroeger	160
Mindfulness is niet zweverig	168
De Hoge Veluwe Loop	172
Veilige fantasiewereld	175
Eindelijk weer aan de chemo	184
Het sollicitatiegesprek	189
De Zevenheuvelenloop	194
Longschade	196

2013

Laatste chemo en taart voor The Hague Road Runners	201
Ribbreukje	207
Johannes de bultrug	212
Roparun 2013	219

2015

Sprong in de toekomst	227
Marathons	230
Berlijn Marathon	233
Amsterdam Marathon	237

Tot slot	239
----------	-----

Dankwoord	241
-----------	-----

Voorwoord

Kanker is een marathon, geen sprint. Niet iedereen die een marathon loopt, haalt de finish. Zelfs mensen die zich tot in de puntjes voorbereid hebben, zijn soms genoodzaakt uit te stappen. Sommige dingen in het leven gebeuren zonder dat je er zelf ook maar iets aan kunt doen...

Kanker: zonder behandeling teert de ziekte je uit, hij vreet je op. Kanker is een narcistisch gezwel dat alleen aan zichzelf denkt en ongevraagd, onaangekondigd en roekeloos z'n gang gaat. Een beest dat ongegeneerd je hele lichaam door ploetert en alles wat het tegenkomt uit de weg ruimt met z'n grote, scherpe tentakels. 'Cancer' betekent niet voor niets 'krab'.

Kanker brengt pijn, spanning en verdriet met zich mee. Nooit, maar dan ook nooit zal ik welke ervaring van wie dan ook over dit onderwerp bagatelliseren.

Behandel je kanker wél, ook dan heb je een lange, zware weg te gaan. Een chemococktail is niet zo lekker als een cocktail op een palmbomenstrand. Van een chemokater ben je beroerder dan van een kater na een avondje uit. Bestralingen zijn niet te vergelijken met het warme gevoel van zonnestralen op je huid. De behandelingen maken veel kapot. Je kiest tussen twee kwaden.

Toch wordt dit een positief verhaal over kanker. Waarom? Hoewel de ziekte zelf heftig is, zorgde hij in mijn geval juist voor een heel positief leerproces.

Elke vorm van kanker is uniek. De persoon die het heeft en zijn naasten ook. Mijn verhaal is dus ook uniek, al ben ik zelf een typisch doorsnee persoon. Geen BN'er, ik heb geen uitzonderlijke of verborgen talenten, nooit meegedaan aan een zing-, dans-, kook- of cupcakecontest.

Eigenlijk viel ik pas echt op toen ik kaal werd. Inmiddels is er weer haargroei en ben ik weer doorsnee.

Toch is er een groot verschil tussen dit leven 'voor en na mijn

kankermarathon', en waarom ik mijn verhaal deze titel mee gaf, zal snel duidelijk worden.

In de periode waarin ik behandeld werd, heb ik veel dingen geleerd. Zóveel dingen dat ik nu een makkelijker, gelukkiger leven leid. Een leerproces dat niet lijkt op te houden. En daar gaat dit verhaal over. Ik voel de behoefte om het op te schrijven in de hoop dat mijn ervaringen anderen helpen. Want het is heerlijk om gelukkig te zijn. Ik gun dat iedereen. Gezonde mensen en zieke mensen, inclusief hun naasten.

Bij mij nam het geluk in mijn leven toe door een samenloop van omstandigheden. Door kanker moest ik stilstaan. Een tussenjaar waarin de maatschappij minder van je vraagt.

Ik hoop dat mensen, ondanks dat het verhaal over mij gaat, zich herkennen in bepaalde knelpunten en hierdoor de handvaten vinden om ook hun leven op een makkelijkere manier in te vullen.

De ontwikkeling die ik doormaak in dit boek hangt sterk samen met wat er in het verleden gebeurd is. Het verleden bepaalt voor een deel wie je bent en hoe je leeft. Ik wist tot voor kort niet dat het leven zoveel leuker en makkelijker kon zijn. Ik was altijd al gelukkig voor mijn gevoel, maar dit bleek dus nog zoveel beter te kunnen.

Als kind was ik vrolijk, actief, positief, maar ook heel gevoelig en angstig. En naarmate de thuissituatie spannender werd, ontwikkelde ik een laag zelfbeeld met ongezonde patronen in mijn leven. Deze komen later in dit verhaal aan de orde.

Al deze wijze lessen leerde ik tijdens een behandeltraject voor, of liever gezegd tégen, borstkanker. Voor mij was deze ontwikkeling het spreekwoordelijke 'geluk bij een ongeluk'.

Dit boek gaat - naast ziek zijn en beter willen worden - dus ook over de toename van geluk.

En ik hoop dat mijn ervaring aanstekelijk werkt voor lezers en vooral dat mijn kankermarathon ze nieuwe hoop geeft.

'Vechten tegen kanker' was voor mij een cliché-uitspraak waar ik me geen concrete voorstelling bij kon maken. Voor mijn gevoel heb ik nooit tegen kanker gevochten. Het overkomt je en je gaat er zo goed

mogelijk mee om. Je hebt niet overal invloed op in het leven. Ook niet op het feit of deze ziekte je fataal wordt of niet.

In plaats van er tegen te vechten, ben ik juist met de ziekte mee 'gezwommen'. De krab en ik gingen samen op reis en hij heeft mij onderweg van alles laten zien. Veel mooie en bijzondere dingen.

Geen haar op mijn hoofd die deze kankermarathon had willen missen.

Voorstelrondje

Mijn moeder Inkie is een lieve, dappere en enigszins overbezorgde vrouw die in 1978 mijn zus Sanne op de wereld zette en in 1980 mij. Een schat in hart en ziel. Ik hou ontzettend veel en onvoorwaardelijk van haar!

Inkie is opgegroeid in Nijmegen en verhuisde met mijn vader naar Maastricht, daar zijn mijn zus en ik opgegroeid.

Omdat mijn ouders al snel na mijn geboorte hun huwelijk voor gezien hielden, kregen Sanne en ik er op mijn vierde een lieve stiefvader bij. Bob, die ik later zal introduceren.

Dan is er uiteraard mijn vader Jan. Hij is slim, bijzonder assertief, vooruitstrevend en een enorme doorzetter. Hij was (inmiddels is hij gepensioneerd) een hele goede psychotherapeut.

Het boterde niet zo tussen mijn moeder en Jan. En dat is een *understatement*. Ik ben blij dat ze na mijn zus toch nog even hebben volgehouden en een tweede kind op de wereld hebben gezet. Anders was ik er nooit geweest.

Het botste trouwens niet alleen voor en tijdens hun huwelijk, maar ook in de 21 jaar erna. Mijn ouders verdienen naar mijn mening een eervolle vermelding in het Guinness Book of Records: 'De langste vechtscheiding aller tijden met het meest frequente aantal bezoeken aan de rechtbank.' Ironisch genoeg is het ziekenhuis waar ik ben geboren later omgebouwd tot de rechtbank van Maastricht. Het bleef dus jarenlang een populaire ontmoetingsplaats voor hen beiden.

Het gevecht tussen mijn ouders maakte overigens geen van beide tot een slecht mens. De combinatie was gewoon slecht. Twee tegenpolen die elkaar op geen enkele manier aanvulden. Na jaren *trial and error* ontmoette Jan op mijn 16e de vrouw met wie hij nu nog heel gelukkig is: Caroline, een topvrouw! Een verrijking van Jans leven. En van dat van mij. Want onze vaderdochterband is mede door haar aanwezigheid verder gegroeid tot een waardevolle relatie.

Sanne is mijn zus. Zij woont in Renkum. Ze is getrouwd met Mennoek en heeft twee lieve kindjes: Janna, geboren in december 2007 en Fedde, geboren in augustus 2010.

Ooit leken Sanne en ik als twee druppels water op elkaar. Zij is alleen een maatje groter. Wat karakter betreft waren we altijd al verschillend. Zij een binnen-knutsel-fijnemotoriek mens. Ik hield meer van actieve spelletjes en avonturen, liefst buiten. Wel waren we beiden heel gevoelig. Al uitte zich dat op een andere manier. We waren elkaars steun en toeverlaat. Want ondanks dat wij onze jeugd ervoeren als fijn, met leuke gezellige, mooie dingen, was er spanning. Al dan niet voortdurend op de voorgrond. En die spanning was er altijd. Als kind wisten wij niet beter dus probeerden we de spanning of te vermijden of juist op te heffen door oplossingen te zoeken. Dat was onmogelijk en had totaal geen zin. Maar dat wisten we niet. We waren een berg aan het beklimmen die te hoog voor ons was. Het beklimmen van deze berg heeft ons heel sterk gemaakt. Helaas heeft het ook sporen achtergelaten. Met deze sporen bedoel ik ongezonde patronen die mijn leven onnodig lastig maakten. In dit boek zal je zien hoe deze patronen langzaam veranderen in gezondere patronen. En hiermee is er meer ruimte gekomen voor geluk.

Tenslotte, *last but not least*, mijn stiefvader Bob. Bob was mijn held. Dat is hij nog steeds, al leeft hij niet meer. Hij overleed in 2007 aan lymfeklierkanker, non-Hodgkin. Niet plotseling. Hij heeft er jarenlang, met ups and downs, gelukkig mee geleefd. We hebben het behandeltraject grotendeels samen doorlopen. Met het verschil dat hij degene was die het onderging natuurlijk.

Tot op het moment dat hij zijn laatste adem uitblies, waren hij en ik heel close. We hadden iets speciaals. We voelden elkaar feilloos aan. Helaas was kanker niet de enige stoorzender in Bobs leven. Hij leed aan een bipolaire stoornis. Er waren drie versies van Bob. De echte was mijn grote held. Eén van zijn gaven was dat hij ieder mens accepteerde zoals hij was. Hij accepteerde mijn zus en mij als dochters. Zo vanzelfsprekend is dat niet. De wereld zonder

vooroordelen bekijken en genieten van kleine dingen zijn belangrijke dingen die hij ons heeft meegegeven. Ik ben daar heel dankbaar voor en vooral ook blij mee. De andere twee Bobs waren de manische en de depressieve. De manische was grenzeloos, hyper, uitbundig en onuitputtelijk. Hij heeft bijvoorbeeld grote bedrijven opgericht, een vogelkooi gemaakt ter grootte van een huis, op zijn manier een einde gemaakt aan de derde wereld oorlog (dacht hij), we hebben geweldige avonturen beleefd en we moesten hem een beetje behoeden als hij te ver ging. De depressieve Bob was juist heel streng. De kunst was dan om in zijn bijzijn je zo op te stellen dat het leek alsof je niet bestond. Ademen zonder geluid te maken. Meestal verdween Bob tijdens zo'n periode op een gegeven moment zelf ook in het niets. Ik hoopte dan altijd maar dat hij ooit weer terug zou komen, maar dan als zijn eigen lieve zelf.

Dan ben ik nu bij mezelf aangekomen. Mijn naam is Mirjam. Momenteel (2015) volg ik een opleiding tot verpleegkundige. Een totale omslag nadat ik jarenlang managementfuncties in horeca en retail heb vervuld. Van mijn twintigste tot mijn dertigste heb ik in Engeland gewoond en gewerkt in de horeca.

Ik heb een ongelooflijke passie voor hardlopen. Deze passie begon in 2004 (ik was toen 24 jaar) toen een Engelse collega me uitdaagde een marathon te lopen. Als hardloopleek had ik geen idee wat een marathon lopen inhield, dus googelde ik destijds de term even voordat ik 'ja' zei.

Van het een kwam het ander en in 2005 liep ik mijn eerste wedstrijd. De Amsterdam Marathon. Het gaf zo'n enorme kick! Misschien juist wel omdat het ook heel zwaar was. Het onmogelijke bereiken, zo voelde het. Ik ben nooit meer van de verslaving afgekomen.

Hardlopen... Heerlijk! Vandaar de titel van dit boek.

2012

Van Schiphol naar huisarts

Dinsdagmiddag 15.00 uur, even bijkomen in de wachtkamer van de huisarts. Met een voldaan gevoel. We zijn die morgen teruggekomen van een heerlijke cruise. Ik heb een knobbel in mijn borst gevonden op vakantie en die moet even worden gecheckt. Een formaliteitje hoor, want ik ben natuurlijk niet ziek. Maar ik regel alles wat er moet gebeuren altijd het liefst zo snel mogelijk. Alles moet namelijk op orde zijn in mijn leven. Na terugkomst in Nederland dus meteen de huisarts gebeld en ik kan dezelfde dag nog terecht. Ideaal!

Ik ga in gedachten de eerdere uren van die dag na. Vanmorgen na een vlucht van acht uur geland op Schiphol.

Sander, mijn vriend, en ik wonen niet samen, dus na hem afgezet te hebben thuis ben ik snel naar mijn eigen huis gegaan. Iedereen heeft andere behoeftes bij terugkomst van een vakantie. Hij bekijkt rustig souvenirs en vakantiefoto's en bedenkt dan waar, hoe laat en wat hij die avond gaat eten. Om vervolgens te gaan slapen. De rest is niet relevant.

Misschien is dit heel normaal, maar bij mij is dat anders. Ik heb geen rust voordat alles opgeruimd en geordend is, dus aan eten denk ik sowieso niet. En slaap is nodig maar nu niet relevant. Dus eerst heb ik de huisarts gebeld i.v.m. dat knobbeltje, en kan daar die middag nog terecht.

De witte was draait. De kleurwas zit in de droger. De post heb ik bijgewerkt. Mijn mailbox is na wat geploeter leeg. Alles wat geregeld moet worden is geregeld óf ingepland in mijn agenda. Ik ben nogal een controlefreak. Ze noemen het ook wel OCD-light. Obsessive Compulsive Disorder. Maar dan gelukkig in een lage gradatie. Een leefbare dwangneurose.

Het heeft zelfs voordelen:

- Je bent nooit wat kwijt;
- Je laat nooit de deur open staan;
- Je vergeet nooit de sleutel;
- Je betaalt alle rekeningen op tijd;

En als je huis afbrandt kan je van tevoren met zekerheid zeggen dat de oorzaak niet gevonden kan worden in jouw keuken: alle elektrische apparaten zijn uitgeschakeld en de stekkers zijn uit de stopcontacten.

Vandaar dat ik met een voldaan, opgelucht gevoel bij de huisarts zit. Het gestresste gevoel van controleverlies is tijdelijk afwezig.

“Mevrouw Graat,” zegt de huisarts. “Komt u mee?” Ja, gezellig.

Een aardige arts stelt zich voor: “Ik ben uw huisarts,” zegt ze. “Ik zie dat u drie maanden geleden een aantal keer langs bent geweest, maar toen was ik met zwangerschapsverlof. U had toen steeds een andere invaller, dus u hebt wel vier verschillende huisartsen gezien. Maar ik ben dus uw eigen huisarts,” vertelt ze.

Dat is waar ook. Een maand of drie geleden ging ik wekenlang als een blaffende zeehond door het leven. Lenie ’t Hart zou me vast hebben gered als ze er van had geweten. Het bleek later kinkhoest. Een voor volwassen mensen ongevaarlijk, maar nogal slopend virus. Met een bord pasta op schoot wist ik een keer vanaf twee meter afstand een sliert spaghetti op het beeldscherm te hoesten. Er zat nog net geen ster in het scherm. Op zo’n hoestaanval zat geen rem. Voor de burens was het nog het ergste. Het maximaal toegestane aantal decibellen werd in mijn flatje op 11 hoog meerdere malen overschreden.

Kinkhoest. Je kunt er niks tegen doen. Wachten tot het weggaat... En dat wachten loopt gerust op tot zes weken. We hebben er heel wat antibiotica kuurtjes tegenaan gegooit. Hardlopen was twee weken lang onmogelijk want mijn ribben waren gekneusd door het hoesten. Het ergste vond ik nog dat ik een weekend helemaal niet kon werken. Gelukkig hoefde ik die beslissing niet te nemen. Mijn baas vond het niet verantwoord. Maar toch... In de afgelopen 12 jaar heb ik me nog nooit ziek gemeld op het werk.

Een schuldgevoel bekruipt me. Jezus man. Ik ben 32 jaar en binnen een paar maanden meerdere malen naar de huisarts geweest. Wat een zeur! Ze zal wel denken...

“Zwangerschapsverlof! Wat leuk! U heeft een kindje?”

“Ja,” vertelt ze trots. “Alles is goed gegaan. En het is een schatje. Maar wat kan ik voor u doen? U ziet er goed uit, wel wat mager.”

“Alles gaat uitstekend. Ik ben net terug van een heerlijke vakantie. Aan de dunne kant ben ik altijd: een combinatie van een hardloopterslaving en het karakter van een stresskip,” lach ik. “Maar na deze vakantie hoop ik dat er een kilootje bij zit. Ik heb er hard aan gewerkt. En aan die stresskip ga ik ook wat doen, hoor. Ik denk aan een carrièreswitch. Aan een baan waar je na je werk gewoon vrij bent en waar niet daarna nog de hele tijd de telefoon gaat. Ik hou van uitdagend werk, maar ik zou best buiten het werk wat meer kunnen relaxen. Volgens mij zou het stresskipgehalte dan afnemen. Sorry hoor, dokter. Ik ben een beetje druk geloof ik. Maar ik ben hier eigenlijk voor een formaliteit. Er zit een harde knobbel in mijn rechterborst. Het zal wel niks zijn hoor, maar ja. Je moet zo iets toch even na laten kijken.”

“Kom maar even liggen,” zegt ze. “Ja, er zit hier inderdaad een harde knobbel.”

“Ja hè?” ratel ik door. “Hij is niet eens zo groot, maar als percentage van mijn niet al te grote cup A valt het toch wel op. Ik check mijn borsten nooit hoor, maar kwam er per ongeluk achter op vakantie onder de douche. Ik denk dat je dan onbewust meer tijd hebt en dat het daardoor is opgeval. Wie weet zit het er al heel lang. Maar het is niks hoor. Want ik loop dus hard, begrijpt u, en bij de CPC drie weken geleden liep ik een *personal record* (PR). Niet dat dat zo’n prestatie is, hoor. Maar leuk was het wel. Het was niet lang na de kinkhoestperiode. Zeehonden bewegen zich niet zo snel voort op het land. Niet 21,2 kilometer lang in ieder geval. Maar goed. Dat is toch ook wel soort van een bewijs dat deze knobbel niet iets slechts kan zijn, toch?”

“Zit borstkanker in de familie? Of andere soorten kanker?”

“Nee, niet dat ik weet. Niet in bloedverwante familie in ieder geval. Krijgt u dit vaak? Vrouwen met knobbels? Ik voel me zo’n zeur eigenlijk! Hoe heet het? Hypochondrie?” En opeens barst ik in tranen uit.

“We laten het nakijken. Want ik kan je niet van binnen bekijken. En we nemen geen risico’s. Maar maak je geen zorgen. Je bent jong, er zit geen borstkanker in de familie, je bent behalve kinkhoest nooit ziek, dus ik denk dat het wel meevalt. Het risico op borstkanker hangt verder samen met overgewicht en gebrek aan lichaamsbeweging.” Ik kijk haar aan en we schieten beiden ontzettend in de lach.

“Nou ja, het zal wel loslopen dan”.

“Slik je de pil? Dat verhoogt het risico op borstkanker namelijk ook iets.” Ja, de pil slik ik. Maar ja, wie niet. “Waarom moet je huilen? Ben je bang?”

“Nee, niet hiervoor. Ik ben bang dat u me een aansteller vindt. En er is nog iets. Ik wil een carrièreswitch maken en ik ben bang om uit m’n comfortzone te gaan. Al jaren vervul ik managementfuncties. Niet dat ze heel veel voorstellen maar ik begin erachter te komen dat mijn verantwoordelijkheidsgevoel zo groot is dat ik altijd met werk bezig ben. Een leidinggevende rol is dus eigenlijk niet handig. Al vind ik het werk wel leuk. Momenteel werk ik bij een bakkersbedrijf en geef leiding aan een team van mensen van 15 tot 18 jaar. Voor hen is dit een bijbaantje. Maar er wordt veel van hen verwacht. Te veel vind ik. Hun prioriteit ligt bij andere zaken zoals school en uitgaan. Er vallen geregeld gaten in het rooster. Of gaten in de kwaliteit van onze producten. Ik wil die allemaal opvangen, maar heb continu het gevoel dat ik hierin faal. Mijn baas en z’n vrouw runnen de zaak samen. Eén van hen is ernstig ziek geweest de laatste zes maanden en sinds die tijd probeer ik hen nog meer te ontlasten, maar het gaat naar mijn mening niet foutloos genoeg. Om kosten te besparen sta ik zelf ook 90% van de tijd klanten te helpen en verlies dan het overzicht. Ik doe veel zelf omdat ik alles onder controle wil houden. En dat kan niet als ik alleen geroosterde uren werk. Daarom werk ik standaard een uur of tien per week extra. Exclusief de dingen die ik vanuit huis regel voor de zaak. Ik probeer zo de gevallen steken op te vangen of beter nog, te voorkomen.

De laatste tijd lijkt ik het gewoon minder goed aan te kunnen. Als ik ’s avonds om half 9 thuis kom bij m’n vriend val ik in slaap. Zelfs

in de bioscoop blijf ik tegenwoordig niet meer wakker. Heb laatst met m'n vingers m'n ogen open gehouden want we gingen naar een hele mooie film. Alleen hardlopen lijkt extreem goed te gaan op het moment. Echt een piekperiode. Raar eigenlijk.

Op vakantie heb ik de knoop doorgehakt: ik ga er iets aan doen. Ik huil dus eerder van opluchting, geloof ik. Maar ook uit angst voor het onbekende. De belofte aan mezelf om er iets aan te doen voelt dubbel. Ik wil heel graag de zorg in. Ook uitvaartbegeleider lijkt me een fantastisch beroep. In ieder geval iets wat je voor anderen doet en waar de focus niet ligt op geld.

Goed, ik moet uitsluiten dat dit knobbeltje iets is wat mijn aandacht nodig heeft. Daarna pas ga ik solliciteren."

De huisarts kijkt me met grote ogen aan. Waarschijnlijk niet zozeer door het verhaal maar door de snelheid waarmee ik dit vertel. Een stortvloed van woorden die niks met een knobbel in mijn borst te maken heeft.

Ze schrijft een verwijzing naar het MCH Antoniushove in Leidschendam: "Ik denk dat het goed is dat je je hart hebt gelucht. Bel voor een afspraak. Ze maken dan een mammografie." Ze blikt naar mijn cup A. "Als het lukt," zegt ze met een verontschuldigende ondertoon. "En als je iets nodig hebt, moet je het laten weten."

Wat een lief mens, denk ik. Dank u wel, mevrouw de huisarts. Ik ben inderdaad heel erg opgelucht. Het zat me allemaal nogal hoog, geloof ik. MCH Antoniushove; nooit van gehoord. Ik ben niet zo bekend met ziekenhuizen in Den Haag.

"Ontzettend bedankt voor uw tijd nogmaals. Zal ik de uitslag nog laten weten?

"Dat gaat vanzelf," zegt ze. "Ze sturen mij een brief."

"Oh, dat is attent van ze."